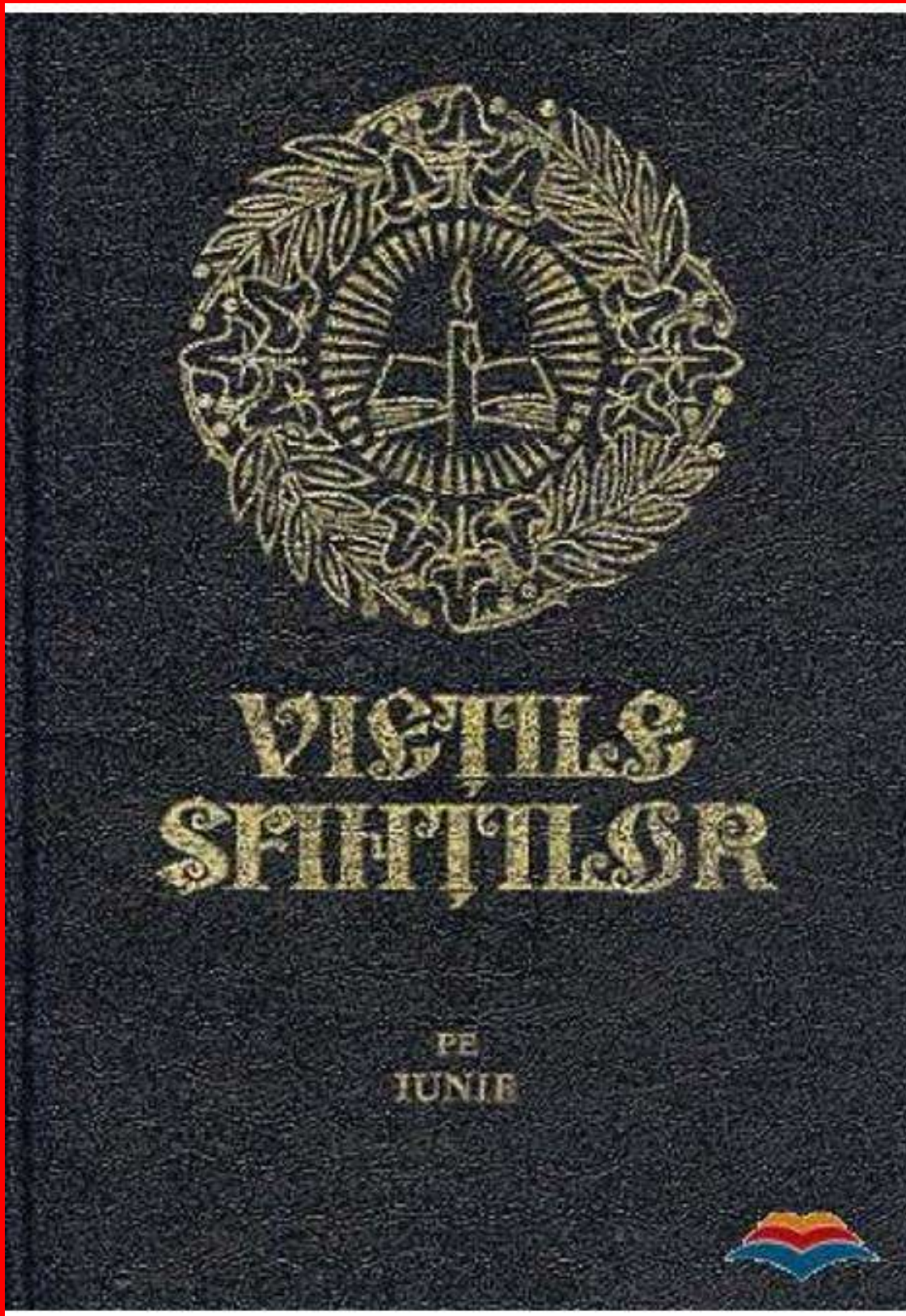

TEZAU LITURGIC
29 IUNIE

VIATA
SF. APOSTOL
PETRU

ROMAN, 1997

29 iunie

Viața, nevoințele și pătimirea Sfântului, slăvitului și întru tot lăudatului Apostol Petru

Sfântul Apostol Petru, care mai înainte de apostolie se numea Simon, era de neam iudeu, din hotarele Galileei cea din Palestina, dintr-o cetate mică și neslăvită, care se numește Betsaida. El era fiul lui Ionă, din seminția lui Simeon și frate cu Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat. Luînd pe fiica lui Aristobol, care era frate cu Sfântul Apostol Varnava, a născut dintr-însa un fiu și o fiică. Petru era simplu la obicei și neînvățat, însă temător de Dumnezeu; căci păzea poruncile Lui fără de prihană în toate lucrurile sale. Cu meșteșugul era pescar, căci, fiind sărac, trebuia să-și câștige hrana casei sale din osteneala mâinilor, ca să hrănească pe femeie, pe copii, pe soacră și pe bătrînul său tată, Ionă. Andrei, fratele lui, trecînd cu vederea deșertăciunile și gîlcevile lumii acesteia, și-a ales viața fără însoțire; și, ducîndu-se la Sfântul Ioan Botezătorul, care propovăduia pocăința la Iordan, s-a făcut ucenicul lui.

Andrei, auzind cuvintele învățătorului său, care arăta cu degetul pe Iisus, zicînd: *Iată Mielul lui*

*Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii... și celelalte mărturii despre Domnul nostru Iisus Hristos, a lăsat pe Ioan și s-a dus în urma Lui cu un alt ucenic al Botezătorului Ioan. El singur a întrebat pe Hristos despre casă și despre viața Lui, zicînd: *Învățătorule, unde locuiești?* Domnul le-a răspuns: *Veniți și vedeți. Ei s-au dus și au văzut unde locuia și au petrecut la Dînsul ziua aceea.**

A doua zi, ducîndu-se Andrei la fratele său, Simon Petru, i-a grăit: *Am aflat pe Mesia, Care se tîlcuiește Hristos!* Apoi, l-a dus pe el la Iisus, Care, căutînd spre dînsul, i-a zis: *Tu ești Simon, fiul lui Ionă; Tu te vei chema Chifa, care se tîlcuiește Petru.* Sfîntul Petru îndată s-a rănit cu dragostea pentru Domnul, crezînd cu adevărat că este Hristos, Cel trimis de Dumnezeu pentru mîntuirea lumii. Dar nu și-a lăsat casa și meșteșugul, purtînd încă grijă de trebuințele casnicilor săi, la care lucru îl ajuta și Andrei din cînd în cînd, pentru tatăl său care îmbătrînise. Aceasta au făcut-o pînă ce amîndoi au fost chemați de Domnul la apostolie.

După ce Ioan a fost pus în temniță de Irod Agripa, Iisus Hristos, umblînd pe lîngă Marea Galileei, care se numește și a Tiberiadei sau lacul Ghenizaretului, a văzut pe Petru și pe Andrei, fratele său, aruncînd mreșile în apă, și le-a

zis: *Veniți după Mine și vă voi face pe voi vînători de oameni.* Dar ce fel de vînători a vrut Domnul să-i facă pe ei? Aceasta a arătat-o la vînarea peștelui. Căci, intrînd în corabia lui Simon și poruncindu-i să arunce mrejele spre pescuit, la acea poruncă, Petru a zis: *Învățătorule, toată noaptea ne-am ostenit și nimic n-am prins; iar acum voi arunca mreaja după cuvîntul Tău.*

Făcînd aceasta, a prins mult pește, încît se rupea și mreaja de mulțimea peștelui. Aceasta era mai înainte închipuire a pescuitului cel duhovnicesc și al apostoliei; căci cu mreaja cuvîntului Domnului avea să vîneze multe popoare la mîntuire. Văzînd Simon Petru această minune, a căzut la picioarele lui Iisus zicînd: *Ieși de la mine, Doamne, că om păcătos sînt eu!* Aceasta a făcut-o pentru că îl cuprinsese spaimă pe el și pe toți cei ce erau cu el, de vînarea peștilor ce îi prinsese. Iar împotriva cuvintelor lui Petru, care zicea: *Ieși de la mine, Doamne...*, Domnul îl chema în urma Sa, zicîndu-i: "Vino după mine, că de acum vei fi pescar de oameni spre viață, în chipul în care ai pescuit acești pești spre moarte".

Din ceasul acela, Petru s-a făcut următor lui Hristos, precum și Andrei, fratele lui și ceilalți ucenici chemați. Domnul îl iubea pe el pentru dragostea inimii sale. Și a cercetat Domnul casa lui

cea săracă prin venirea Sa, iar pe soacra lui care pătinea de boala frigurilor, a tămăduit-o prin atingerea mâinii. Noaptea, cînd Domnul a ieșit singur la rugăciune în loc pustiu, Sfîntul Petru, nesuferind acum să fie fără Domnul nici un ceas, și-a lăsat casa și pe toți ai săi și a alergat în urma Lui, căutînd cu osîrdie pe iubitul său învățător. Și, aflîndu-L, i-a zis: *Toți te caută pe Tine, Doamne!* De acum nu se mai depărta de la El și petreceau împreună, îndulcindu-se de vederea feței Lui și de cuvintele cele dulci ca mierea; fiind singur văzător al minunilor Lui celor multe și mari, care arătat îl adevereau că este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în Care el a crezut cu neîndoire. Căci, precum a crezut cu inima spre dreptate, tot așa și cu gura a mărturisit spre mîntuire.

Venind Domnul în părțile Cezareei lui Filip, a întrebat pe ucenicii săi: *Cine zic oamenii că sînt?* Și i-au răspuns: *Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, iar alții proorocul sau unul din prooroci.* Și iar a întrebat: *Dar voi cine spuneți că sînt?* Atunci Simon Petru a răspuns în numele celorlalți: *Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu.* Și a lăudat Domnul acea mărturisire a lui zicînd: *Fericit ești, Simone, fiul lui Iona, că trupul și sîngele nu ți-au arătat ție acestea, ci Tatăl Meu Cel din ceruri!* Și într-acea vreme i-a făgăduit Domnul lui, ca să-i dea cheile Împărăției cerului.

Petru, avînd dragoste fierbinte către Domnul, dorea să nu i se  nt mple nici un r u lui Hristos. Deci, afl nd mai înainte de patimile Domnului, îl oprea din ne tiin a, zicînd: *Doamne, fii  ie milostiv! Să nu  i se  nt mple  ie acestea!* Aceste cuvinte ale lui Petru au fost neplăcute Domnului, deoarece pentru aceasta venise El, ca prin pătimire să răscumpere neamul omenesc din pierzare; însă din cuvintele acelea s-a arătat dragostea cea os rdnic  a lui Petru către Domnul. Tot aici s-a arătat  i ner utatea lui; că, auzind acel cuv nt aspru de la Domnul: *Mergi  napoia Mea, satano!*, nu s-a m niat, nici nu a plecat de la El, ci a primit cu dragoste acel cuv nt pedepsitor  i-I urma Lui mai mult, cu toată os rdia.  i, c nd mulți dintre ucenici nu reu eau să  n eleag  cuvintele Domnului, ziceau: *Aspru este cuv ntul acesta, deci, cine poate să-l asculte pe el?*; apoi s-au îndepărtat de Domnul.  i a zis Domnul celor doisprezece: "Oare  i voi voi i să vă duce i?" Atunci, Simon Petru, i-a răspuns: *Doamne, la cine ne vom duce? Căci Tu ai cuvintele vie ii ve nice, iar noi am crezut  i am cunoscut, că Tu e ti Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu.*

O os rdie  i o credința ca aceasta av nd Sfintul Petru către Domnul, a îndrăznit a cere de la D nsul umblarea pe apă; căci, ie ind Petru din corabie, umbla pe apă ca să vină la Iisus. Dar, de vreme ce

înainte de primirea Sfântului Duh nu era desăvârșit în credință, văzînd vîntul cel tare, s-a temut și, începînd a se afunda, a strigat: *Doamne, mîntuiește-mă pe mine*. Iisus, îndată întinzîndu-i mîna, l-a luat și i-a zis: "Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?" Și nu numai de înecarea apei l-a izbăvit pe el, dar și de puțina credință, cînd i-a zis: "Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se împruțineze credința ta". Astfel s-a învrednicit Sfîntul Petru și cu alți doi, cu Iacov și cu Ioan, a vedea pe Tabor, slava Schimbării la Față a Domnului, ce s-a descoperit lor. Ei au auzit acolo cu urechile lor glasul cel de la Dumnezeu Tatăl, care a venit de sus spre Domnul, precum zice despre aceasta în epistola sa, zicînd: *Pentru că nu basmelor celor cu meșteșug umblînd, v-am spus puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci fiind singuri văzători ai măririi Aceluia. Pentru că, luînd de la Dumnezeu Tatăl cîntea și slava glasului celui ce a venit în chipul acesta la El, de la slava cea cu mare cuviință: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit. Acest glas noi l-am crezut pogorîndu-se din cer, fiind cu El în muntele cel sfînt.*

Cînd Domnul S-a apropiat spre patima Sa de bunăvoie și spre moartea cea de pe cruce, atunci Petru și-a arătat rîvna lui către Domnul, nu numai cu cuvîntul, zicînd: *Doamne, gata sînt a merge cu Tine și în temniță și la moarte*, dar și cu lucrul;

căci, scoțînd sabia și lovind pe Malh, sluga arhiereului, i-a tăiat urechea. Dar, deși i s-a dat lui de la dumnezeiasca purtare de grijă să cadă în cea de trei ori lepădare de Domnul, însă prin adevărata pocăință și prin amară tînguire s-a sculat și s-a îndreptat, învrednicindu-se mai înainte de toți, a vedea pe Hristos după Învierea Lui, precum zice despre aceasta Sfîntul Evanghelist Luca: *Adevărat este că S-a sculat Domnul și S-a arătat lui Simon.* Sfîntul Pavel scrie tot așa, zicînd: "S-a sculat a treia zi după Scripturi și S-a arătat lui Chifa, adică lui Petru, apoi celor unsprezece". Văzînd Sfîntul Petru pe Domnul, s-a umplut de negrăită bucurie. Și a primit de la El iertare de greșelile sale. Atunci cea mai dinainte lepădare de trei ori, a răsplătit-o bine prin răspunsul cel de trei ori al dragostei sale către Domnul, zicîndu-i: *Doamne, Tu toate le știi; Tu știi că Te iubesc.* Și s-a pus de Domnul păstor al oilor celor cuvîntătoare și i-a dat în mîini cheile Împărăției cerului.

După înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos, Sfîntul Petru, ca un mai mare între Apostoli, a fost întîiul învățător și propovăduitor al cuvîntului lui Dumnezeu. El într-un ceas a cîștigat Bisericii lui Dumnezeu ca la trei mii de suflete, prin cuvîntul lui Dumnezeu. Era încă și făcător de minuni preaalese, căci, intrînd în biserică cu Sfîntul Ioan la rugăciune, a văzut pe un oarecare olog din

pîntecele maicii sale, stînd înaintea uşilor bisericii, care se numea "Frumoasă"; şi, apucîndu-l de mîna dreaptă, l-a ridicat, zicîndu-i: "În numele Domnului nostru Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te şi umblă!" Atunci îndată i s-au întărit tălpile şi gleznela celui şchiop şi de bucurie striga şi umbla. Apoi, a intrat cu ei în biserică şi umbla sărind şi lăudînd pe Dumnezeu. Cu această minune şi încă cu propovăduirea cuvîntului, au crezut în Hristos, ca la cinci mii de bărbaţi. Pe Anania ierusalimiteanul şi pe femeia lui Safira, pentru furarea celor sfinte şi pentru minciuna împotriva Duhului Sfînt, Sfîntul Petru i-a omorît cu cuvîntul. În Lida, pe un om, Enea, care de opt ani zăcea pe pat, fiind slăbănog, l-a făcut sănătos, zicîndu-i: "Te vindecă pe tine Iisus Hristos".

În Iope, pe o fecioară, anume Tavita, care murise, a înviat-o. Dar nu numai mîinile şi cuvîntul lui erau făcătoare de minuni, ci şi umbra lui singură era dătătoare de tămăduiri. Oriunde voia să meargă el, acolo poporul îşi aducea pe neputincioşii lor, şi-i puneau pe pat şi aşternuturi, ca venind Sfîntul Petru, măcar cu umbra lui să umbrească pe fiecare dintre dînşii. Cînd împăratul Irod şi-a pus mîinile să facă rău Bisericii credincioşilor din Ierusalim, ucigînd cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan, şi pe Sfîntul Petru l-a aruncat în temniţă legat cu lanţuri

de fier; atunci îngerul Domnului l-a eliberat pe el și l-a scos din temniță.

Acest mare apostol a deschis neamurilor cel dintâi ușa credinței, botezând în Cezareea pe romanul Corneliu Sutașul, arătându-i-se mai întâi vedenia mesei lăsată din cer, cu tîrîtoarele cele cu patru picioare și cu glasul care poruncea lui Petru să le înjunghie și să le mănînce, zicîndu-i ca, *pe cele ce Dumnezeu le-a curățit, el să nu le numească spurcate*. Acesta este semnul întoarcerii neamurilor către Hristos. Pe Simon, vrăjitorul din Samaria, care cu fățarnicie a primit Sfîntul Botez și cu argint voia să cumpere darul Duhului Sfînt, l-a mustrat, zicîndu-i: *Argintul tău să fie cu tine întru pierzare, că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu, pentru că te vîd stînd în amărăciunea cea de fiere și în legătura nedreptății*.

Aceste și multe alte fapte ale Sfîntului Petru, se află scrise pe larg în Sfînta Evanghelie și în cartea "Faptele Sfinților Apostoli", care totdeauna se pot auzi citindu-se în biserică și pe care nu este nevoie a le aduna pe toate aici. Iar nevoințele și ostenele lui, pe care le-a răbdat propovăduind pe Hristos, Sfîntul Simeon Metafrast le povestește astfel.

Sfîntul Petru s-a dus din Ierusalim în Cezareea lui Stratonice și din acei presbiteri care urmau după

dînsul punîndu-le episcop, s-a dus la Sidon, unde pe mulți tămăduindu-i și punîndu-le episcop, a plecat în Virit, (Beirut) și în Vivli. Punînd și acolo episcop, s-a dus în Tripoli, unde a fost găzduit de un oarecare bărbat înțelegător Marson, pe care l-a pus episcop al credincioșilor din Tripolia Feniciei. De acolo s-a dus în Orthosie, apoi în insula ce se numea Antara. De acolo s-a dus în Valania în Pont și în Laodiceea, unde, tămăduind pe mulți bolnavi, a gonit duhurile necurate din oameni și, întărind Biserica credincioșilor, le-a pus și lor episcop. Apoi, s-a dus în Antiohia, cetatea Siriei, unde se ascunsese Simon vrăjitorul, ca să nu-l prindă ostașii trimiși de Claudie, împăratul Romei. Apoi, Simon Magul, a fugit din fața lui Petru în cetățile Iudeei. Deci, Petru, apostolul Domnului, tămăduind pe mulți în Antiohia și propovăduind pe Unul Dumnezeu în trei fețe, a pus episcop în Siracuză din Sicilia pe Marchian și pe Pancratie la Tavromenia; apoi a venit în Tianinul Capadociei. De acolo s-a dus în Ancira Galatiei, unde a înviat pe un mort cu rugăciunile lui; și, învățînd pe mulți și botezîndu-i, le-a făcut biserici și, punîndu-le episcopi, s-a dus în Sinopi, cetatea Pontului. După aceea s-a dus în Amasia care este în pămîntul Pontului. Apoi a mers în Gangra Paflagoniei, Claudinopoli Onoriadei, Nicomidia Bitiniei și de acolo în Niceea. De acolo, silindu-se să meargă la

Ierusalim pentru praznicul Paștilor, s-a întors și a venit în Pisinunt, Capadocia și Siria și iarăși a venit în Antiohia. Iar din Antiohia a venit în Ierusalim, unde petrecînd el, a venit la dînsul spre cercetare, Sfîntul Apostol Pavel, după al treilea an al întoarcerii sale către Hristos, precum singur grăiește în scrisoarea sa către Galateni: *După trei ani m-am dus în Ierusalim, ca să văd pe Petru și am petrecut cu dînsul cinci-sprezece zile.*

În acest timp, după ce a așezat punerile legilor celor bisericești, fericitul Pavel s-a pus pe lucrul la care era chemat; iar marele Petru s-a întors iarăși în Antiohia, unde, punînd episcop pe Evod, s-a dus în Sinaid, cetatea Frigiei. De acolo s-a dus în Nicomidia, unde a pus episcop pe Prohor, care, după primirea episcopiei, urma pe Sfîntul Ioan, Cuvîntătorul de Dumnezeu. Din Nicomidia, Sfîntul Petru a mers în Ilion, cetatea Elespontului, unde, punînd episcop pe Corneliu Sutașul, s-a întors la Ierusalim, unde i s-a arătat Domnul în vedenie, zicîndu-i: "Scoală, Petre, și mergi la Apus, pentru că este trebuință ca cu limba ta să se lumineze Apusul și Eu voi fi cu tine".

Într-acea vreme, Simon vrăjitorul a fost prins de ostașii care îl căutau, precum s-a zis mai sus, și a fost dus la Roma ca să-și ia plată pentru faptele sale. Dar, fiind dus acolo, prin meșteșugul cel

vrăjitoresc întuneca mințile multora. Deci, înșelându-i, nu numai că n-a luat pedeapsă, dar multora li se părea că este dumnezeu, pentru că acel mergător înainte al satanei, cu vrăjile sale a făcut pe romani și pe împăratul Claudie într-atît să se minuneze, încît i-au săpat chipul lui și l-au pus între cele două poduri de pe Tibru, scriind pe el: "Lui Simon, dumnezeului cel sfînt!"

De acest lucru, scriitorii bisericești Iustin și Irineu scriu mai pe larg, iar noi, zice Simion Metafrast, să venim la cuvîntul de mai înainte. Marele Apostol Petru, spunînd fraților arătarea Domnului care i se făcuse lui în vedenie și sfătuindu-se cu dînșii, a plecat iarăși în Antiohia cercetînd bisericile, unde a și găsit pe Sfîntul Pavel. De acolo s-a dus la Tars, unde a pus episcop pe Urban, pe Epafrodit în Lichia Andriatiei și pe Fugel în Efes, căruia îi zise că s-a abătut de la calea cea dreaptă și s-a învoit cu Simon; apoi pe Apelie, care era frate cu Policarp, la pus episcop la Smirna. De aici a venit la Filipeni în Macedonia, unde a pus episcop pe Olimp, iar Tesalonicenilor pe Iasona și Corintenilor pe Sila, pe care l-au găsit petrecînd lîngă marele Pavel, iar la Patra a pus pe Irodion și după aceea a plecat în Sicilia. Venind în Tavromenia, a petrecut puțină vreme la Pancratie, bărbatul cel cuvîntător.

Acolo, învățînd și botezînd pe unul, anume Maxim, și punîndu-l episcop, a venit în Roma, unde în toate zilele propovăduia, prin adunări și prin case, pe Unul Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic și pe Domnul Iisus, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și pe Sfîntul Duh, Domnul de viață făcător. El a atras pe mulți la credința lui Hristos și, prin Sfîntul Botez, i-a izbăvit de înșelăciunea idolească. Simon vrăjitorul, văzînd acestea, n-a voit să tacă și a început să tînuiască asupra lui răutatea sa; pentru că el socotea că este rușine propovăduirea apostolului, prin care se biruia mîndria lui. Deci, a început la arătare să se împotrivescă învățaturii celei adevărate, prin cuvintele și lucrurile sale cele mincinoase, clevetînd pe Sfîntul Petru prin mijlocul cetății, fără de rușine. El făcea înaintea poporului niște năluciri și arătări care mergeau înainte și în urma lui și cărora le zicea că sînt sufletele celor morți, și astfel arăta pe cei înviați din morți, care i se închinau lui ca unui Dumnezeu. Pe șchiopi îi făcea să umble drept și să sară; însă toate acestea prin nălucire, iar nu cu adevărat, după asemănarea aceluia Proteu, vorbitor de basme, care se schimba în diferite chipuri. Căci uneori se arăta avînd două fețe, apoi, după puțin, se prefăcea în capră, în șarpe, în pasăre, se asemăna focului și în toate chipurile se schimba, neîncetat înșelînd pe

cei proști. Dar marele apostol al Domnului, numai de se uita puțin de departe spre lucrurile lui, îndată toate nălucirile aceleia se stingeau.

Despre cearta Sfântului Apostol Petru cu Simon vrăjitorul, se mai povestește încă, afară de Metafrast, în Prolog și în Mineiul cel mare, unde citim: Sfântul Petru, când a venit în Roma și i s-a înștiințat de acel Simon, care se numea "Hristos" și făcea înaintea poporului minuni multe, s-a aprins de rîvnă și a mers în casa lui Simon Magul. Acolo a găsit pe mulți stînd la poarta lui și care îl opriră pe el a intra înăutru, Petru a zis către dînșii: "Pentru ce mă opriți a intra la vrăjitorul cel amăgitor?" Iar ei au zis: "Nu este vrăjitor, ci este zeu puternic". El a pus paznici la poarta sa, ca să știe gîndurile omenești". Aceasta spunînd, au arătat apostolului un cîine negru ce zăcea la poartă, zicîndu-i: "Acest cîine omoară pe toți cei ce gîndesc nedrept despre Simon". Sfântul Petru a zis: "Eu grăiesc adevărat pentru el, că Simon este de la diavol". Deci, apropiindu-se, a zis cîinelui: "Mergi și spune lui Simon că Petru, Apostolul lui Hristos, vrea să intre la tine".

Cîinele, mergînd, cu glas omenesc a spus lui Simon ceea ce îi poruncise Petru. Toți, văzînd și auzind vorbind pe cîine omenește, s-au înspăimîntat. Simon, asemenea, pe același cîine l-a

trimis, zicându-i: "Să intre aici Petru". Intrînd Petru, Simon a început a face năluciri înaintea poporului, fiind Petru de față. Sfîntul cu puterea lui Hristos, a arătat minuni și mai mari. Și ce minuni? Din minunile cele multe pe care le-a făcut Sfîntul Petru, cel mai vechi istoric grec bisericesc, Eghisipos, care a viețuit aproape de apostoli, povestește una singură.

Unei văduve oarecare din Roma, de bun neam, care se trăgea din seminție împărătească, i-a murit fiul de vîrstă tînără; iar maica lui plîngea pentru el cu tînguire. Dar cei ce o mîngîiau și-au adus aminte de bărbații care s-au arătat în Roma, adică de Petru și de Simon vrăjitorul, că înviază morții. Deci, îndată au chemat unii pe Petru, iar alții pe Simon să vină la acel mort. Acolo se adunaseră și oameni cinstiți și mult popor ca să petreacă pe cel mort la mormînt. Sfîntul Petru a zis lui Simon vrăjitorul care se mîndrea cu puterea sa înaintea poporului: "Cine din noi va învia pe acest mort, toți să creadă învățaturii aceluia, fiind adevărată". Poporul a lăudat cuvîntul lui Petru. Deci Simon, nădăjduind spre meșteșugul său cel vrăjitoresc, a zis către popor: "De voi învia eu pe acel mort, apoi veți ucide pe Petru?" Poporul a strigat, zicînd: "Îl vom arde de viu înaintea ochilor tăi". Simon, apropiindu-se de patul mortului a început a-și face vrăjile sale prin lucrarea diavolească, care îi ajuta

lui și a făcut astfel, că mortul și-a mișcat capul. Poporul îndată a început să strige: "Tînărul este viu. A înviat mortul". Iar pe Petru voiau îndată să-l arunce în foc. Apostolul însă, făcîndu-le semn cu mîna, îi ruga să tacă.

Deci, poporul tăcînd, el le-a zis: "De este viu tînărul, apoi să se scoale, să vorbească și să umble; iar, pînă ce aceasta nu o veți vedea, să știți cu adevărat că Simon vă înșeală cu nălucirile și cu vrăjile sale!" Simon, umblînd mult împrejurul patului și chemînd diavolul cu puterea lui, nimic n-a putut spori; deci, umplîndu-se de rușine, voia să fugă, dar poporul l-a oprit. Sfîntul Petru, ca unul ce înviase pe Tavita cea moartă și făcuse și alte minuni preaslăvite, stînd departe, și-a ridicat mîinile spre cer și, înălțîndu-și ochii în sus, se ruga: "Doamne, Iisuse Hristoase, Tu ne-ai poruncit nouă, zicînd: *Cu numele Meu pe cei morți să-i înviați...* Deci, mă rog Ție, înviază pe acest tînăr mort, ca să cunoască popoarele acestea, că Tu ești adevăratul Dumnezeu și nu este altul afară de Tine, care trăiești și împărătești împreună cu Tatăl și cu Sfîntul Duh, în veci. Amin".

Astfel rugîndu-se, a strigat către cel mort, zicînd: "Tînărule, scoală! Domnul meu Iisus Hristos te înviază și te tămăduiește pe tine!" Și îndată mortul, deschizîndu-și ochii, s-a sculat și a început a grăi

și a umbla. La această povestire a lui Eghisipos, Marcel romanul, care mai înainte fusese ucenic al acelui Simon vrăjitorul și s-a luminat de Sfântul Petru prin credință și prin Sfântul Botez, într-o scrisoare a sa către sfinții mucenici Nereon și Arhilie, scriind despre aceea, adaugă că tînărul care a înviat, căzînd la picioarele lui Petru, striga: "Am văzut pe Domnul Iisus poruncind îngerilor, ca pentru rugăciunile tale să mă întorcă pe mine maicii mele celei văduve".

Atunci tot poporul a început a striga, zicînd: "Unul este Dumnezeu, pe Care îl propovăduiește Petru". Simon vrăjitorul, cu nălucirea sa făcîndu-și cap de cîine, fugea, însă poporul l-a prins și unii voiau să-l ucidă cu pietre, iar alții să-l ardă. Dar Sfântul Petru i-a oprit, zicîndu-le: "Domnul și Învățătorul nostru ne-a poruncit să nu răsplătim rău pentru rău. Lăsați-l să meargă unde va voi, că destul îi este rușinea și ocară ce i s-a făcut prin cunoștința neputinței sale, căci nimic nu pot vrăjile lui".

Marcel mai zicea: "Simon, fiind liber, a venit la mine, socotind că eu nu știu de acel lucru minunat ce se făcuse și a pus la ușa casei mele un cîine mare legat cu lanț de fier, zicînd către mine: "Voi vedea dacă va veni Petru la tine, precum s-a obișnuit". După un ceas, Sfântul Petru a venit la ușă și dezlegînd acel cîine, a zis către dînsul: "Du-

te și spune lui Simon vrăjitorul să înceteze a înșela pe oameni cu lucrarea diavolească, pentru care Hristos și-a vărsat sîngele". Cîinele, ducîndu-se, a grăit lui Simon cu glas omenesc, spunîndu-i cele poruncite de apostol. Eu, auzind și văzînd aceasta - zice Marcel -, am ieșit degrabă în întîmpinarea Sfîntului Petru și l-am primit cu cinste în casa mea, iar pe Simon vrăjitorul și pe cîinele acela i-am gonit afară. Cîinele atunci, nevătămînd pe nimeni, s-a repezit numai la Simon și, apucîndu-l cu dinții, l-a trîntit la pămînt. Iar Petru, privind la aceea pe fereastră, porunca cîinelui, în numele lui Hristos, să nu vatăme trupul lui Simon. Deci, cîinele, nevătămîndu-i trupul, i-a rupt toate hainele de pe dînsul, încît nici o parte a corpului nu mai rămăsese acoperită.

Poporul, văzînd aceasta, striga contra lui Simon, ocărîndu-l și batjocorindu-l. Astfel, l-a gonit din cetate, împreună cu acel cîine. Simon, pentru niște rușini și înfruntări ca acestea, un an întreg nu s-a mai arătat în Roma, pînă ce a venit ca împărat după Claudie, Nero. Atunci, înrăutățitul, venind înaintea lui Nero, care, cercetînd despre el, a fost lăudat de cei răi, încît împăratul l-a iubit foarte mult și l-a făcut prietenul său.

În Prolog și în Mineiul cel mare se mai povestește despre Simon și aceasta: Odată a zis că are să se

lase să fie tăiat și a treia zi are să învieze. Atunci, el a pus în locul său un berbec, făcându-l om prin nălucire și a fost tăiat berbecul în locul lui. Sfântul, gonind diavoleasca nălucire de la berbecul cel tăiat, s-a văzut lucrul cel mincinos al lui Simon, cunoscându-se de toți, că nu Simon este tăiat, ci berbecul. Despre biruința desăvârșită a Sfântului Petru asupra aceluia vrăjitor și despre pierzarea lui, de toți se scrie cu un glas astfel: Simon vrăjitorul, neputînd întru nimic să biruiască pe Apostolul Petru, nici să sufere mai mult înfruntarea și rușinea sa, s-a făgăduit că se va înălța la cer.

Deci, adunînd el toată puterea diavolilor care îi slujeau, s-a dus în mijlocul cetății Roma și, suindu-se pe o zidire înaltă, avînd capul încununat cu cunună de dafini, a început din înălțime cu mînie a grăi către popor: "Romani, deoarece pînă acum ați petrecut în nebunie și lăsîndu-mă pe mine, ați urmat lui Petru, acum și eu vă voi lăsa și nu voi mai apăra cetatea aceasta. Deci, voi porunci îngerilor mei ca în fața voastră să mă ia în mîinile lor și să mă înalțe la tatăl meu din cer. De acolo voi trimite mari pedepse asupra voastră, că n-ați ascultat cuvintele mele, nici n-ați crezut lucrurilor mele".

Vrăjitorul Simon, zicînd acestea, a plesnit din mîini, s-a înălțat în văzduh, a început a zbura și a

se sui în sus înălțându-l diavolii. Poporul, mirându-se foarte, zicea unul către altul: Acest lucru este de la Dumnezeu, ca să zboare trupul prin văzduh. Atunci marele Apostol Petru a început a se ruga în auzul tuturor, zicînd: "Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, arată înșelăciunea aceluia vrăjitor, ca să nu smintească popoarele, care cred în Tine!" Apoi iar a strigat, zicînd: "Vouă, diavolilor, vă poruncesc, în numele Dumnezeului meu, să nu-l purtați mai mult, ci să-l lăsați acolo în văzduh unde este acum!"

Atunci diavolii cei certați de apostol, îndată au fugit de la Simon prin văzduh și ticălosul vrăjitor a căzut jos, precum odinioară a căzut diavolul cel lepădat din cer, și astfel i s-a sfărîmat tot trupul. Poporul, văzînd acestea, a strigat multă vreme, zicînd: "Mare este Dumnezeu propovăduit de Petru. În adevăr, nu este altul decît Dumnezeu cel adevărat!"

Vrăjitorul căzînd, deși se zdrobise foarte rău, era încă viu, după rînduiala lui Dumnezeu, ca să cunoască neputința și ticăloșia sa cea diavolească, să se umple de rușine și să înțeleagă puterea lui Dumnezeu cel Atotputernic. El zăcea sfărîmat pe pămînt, suferind dureri cumplite în toate mădularele și fiind de rîs la tot poporul; iar a doua zi și-a lepădat răul și spurcatul său suflet, dîndu-l

în mâinile diavolilor, ca să-l ducă la tatăl lor, satana. Sfântul Petru, după căderea lui Simon, stînd la un loc înalt și făcînd semn cu mîna poporului, care striga, să tacă, a început a-l învăța cunoștința adevăratului Dumnezeu; și vorbind mult către dînșii, pe cei mai mulți i-a povățuit la credința creștinească.

Împăratul Nero, aflînd de moartea cea rușinoasă a prietenului său, s-a mîniat pe Sfântul Apostol Petru și voia să-l ucidă. Dar acea mînie și răutate împărătească nu s-a săvîrșit îndată asupra Sfîntului Apostol, ci după cîtiva ani, după cum spune Sfîntul Simeon Metafrast.

După moartea lui Simon vrăjitorul, Sfîntul Petru n-a mai stat mult în Roma (Deci zadarnică este credința papistașilor, căci Sfîntul Petru a fost 25 de ani episcop al Romei, credință pe care-și sprijină ei primatul papal), ci, luminînd pe mulți prin Sfîntul Botez, le-a făcut biserică și, punîndu-le pe Lin episcop, s-a dus în Parachin, unde a pus episcop pe Epafrodit, altul, nu cel dintîi. După aceea s-a dus în Sirmia, cetatea Spaniei, de unde, punînd episcop pe Epenet, s-a dus în Cartagina, cetatea Africii. De acolo, sfințind episcop pe Crescent, s-a dus în Egipt, în cetatea cea cu șapte porți, care se numește Teba, punîndu-l episcop pe Ruf, iar în Alexandria l-a pus episcop pe Marcu

Evangelistul. Apoi s-a dus în Ierusalim, avînd descoperire despre Adormirea Preacuratei Fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu.

Deci, după aceea s-a întors iarăși în Egipt. Apoi, trecînd Africa, s-a dus la Roma și de acolo la Mediolan (Milan) și la Fotichin, din care, punînd episcopi și preoți, s-a dus în Britania. Acolo, petrecînd multă vreme și aducînd multe popoare la credința în Hristos, a văzut pe un înger, care i s-a arătat, zicîndu-i: "Petre, s-a apropiat vremea ducerii tale din viața aceasta; deci, se cade să te întorci la Roma, unde, suferind moarte pe cruce, vei lua răsplătire dreaptă de la Domnul nostru Iisus Hristos". Petru, mulțumind lui Dumnezeu de aceasta, a mai zăbovit cîteva zile în Britania, întărind Bisericile, punînd episcopi, preoți și diaconi. Iar în al doisprezecelea an al împărăției lui Nero, s-a întors în Roma. Aici a pus episcop pe Clement, în ajutorul ocîrmuirii bisericești, care se lepăda și nu voia un jug ca acela. Însă Clement, plecîndu-se cuvintelor Apostolului Petru, și-a plecat grumazul sub jugul lui Hristos și, împreună cu învățătorul său și cu ceilalți bărbați, trăgeau căruța cuvîntului lui Dumnezeu. Deci, în Roma mulți bărbați și femei, din cei de bun neam și prealuminați și chiar din rînduiala senatorilor, s-au luminat cu Sfîntul Botez și astfel au îmbrățișat religia creștină.

Împăratul Nero avea două femei frumoase, pe care le iubea mai mult decît pe celelalte femei ale sale. Ele, primind sfînta credință, s-au întărit în viața cea curată și nu voiau să se supună voinței împăratului care era pătimaș. Dar el, fiind fără de rușine în poftă și nesățios în fapte necurate, s-a mîniat asupra Bisericii credincioșilor, dar mai ales asupra Apostolului Petru, care era pricinuitorul întoarcerii la creștinism și la viața cea curată a celor două femei ale sale. Aducîndu-și aminte, pe lîngă aceasta, și de moartea lui Simon vrăjitorul, care îi era prieten bun, căuta pe Petru ca să-lucidă.

Aici Eghisipos, istoricul bisericesc cel mai sus pomenit, scrie: "Pe cînd Sfîntul Petru era căutat spre ucidere, l-au rugat credincioșii să se ascundă și să iasă din Roma, pentru folosul multora. Dar Petru n-a voit să facă aceasta, ci dorea să pătimizească și să moară pentru Hristos. Poporul credincios, plîngînd, ruga pe apostol să-și păzească viața atît de trebuincioasă Sfintei Biserici, care se înviforează în mijlocul primejdiilor de valurile necredincioșilor. Deci, văzînd Sfîntul Petru lacrimile turmei celei cuvîntătoare a lui Hristos, a făgăduit să iasă din cetate și să se ascundă; iar noaptea, făcînd sobornicească rugăciune și sărutînd pe toți, a plecat singur. Pe cînd era la porțile cetății, a văzut înaintea sa pe Mîntuitorul

Hristos venind către cetate; iar Petru, închinându-se Lui, I-a zis: *Doamne, unde mergi?* Răspuns-a Domnul: *Mă duc în Roma, ca iarăși să mă răstignesc!*

Zicînd Domnul acestea, S-a făcut nevăzut. Petru, minunîndu-se, a cunoscut că Hristos, pătimind pentru robii Săi, ca întru adevăratele Sale mădulare, voiește ca și cu trupul să pătimească în Roma. Deci, s-a întors iarăși în biserică și a fost prins de către ostași, care l-au dat spre moarte.

Sfîntul Simeon Metafrast povestește, că nu a fost prins numai Sfîntul Petru singur, ci și mulți credincioși, între care erau și Clement, Irodion și Olimp. Pe aceștia, tiranul Nero i-a osîndit la tăiere cu sabia, iar pe Sfîntul Petru, la răstignire. Luîndu-i ostașii pe toți, i-a dus la locul de moarte. Pe Clement, iertîndu-l, l-au lăsat în pace, ca pe unul ce era rudenie împărătească, iar pe Irodion și Olimp, care veniseră cu Sfîntul Petru în Roma, i-au ucis cu sabia și împreună cu ei au tăiat și o mulțime de credincioși. Sfîntul Petru a rugat pe răstignitorii săi să-l răstignească cu capul în jos și nu drept, cinstind întru aceea pe Domnul său, Care de voie S-a răstignit pe cruce, ca să nu semene Aceluia întru răstignire, ci sub picioarele Lui să-și plece capul.

Astfel s-a sfîrșit marele Apostol al lui Dumnezeu, Sfîntul Petru, prin moarte pe cruce, preamărînd pe Dumnezeu, pentru că din pricina piroanelor din mîini și din picioare, suferea multă durere și fără de prihană și-a dat sufletul în mîinile lui Dumnezeu, în 29 de zile ale lunii iunie. Sfîntul Clement, ucenicul Sfîntului Petru, cerînd trupul apostolului, l-a luat de pe cruce și, învelindu-l, a chemat pe credincioșii care rămăseseră și pe arhierii și l-au îngropat cu cinste. Asemenea și trupurile Sfînților Irodion și Olimp, care au pătimit cu el, și pe ale celorlalți credincioși, îngropîndu-le cu cinste, au slăvit pe Hristos Dumnezeu, împreună cu Tatăl și cu Sfîntul Duh în veci. Amin.

